

ставлявало българитѣ, даже въ 18 вѣкъ, да участвувать въ военнитѣ походи на турцитѣ и да работятъ по цѣли мѣсеци съ добитѣка си, безъ да получаватъ за това нѣкакво възнаграждение. Нѣщо повече. Тѣ били длѣжни даже сами да хранятъ себе си и добитѣка си ¹⁾. А има сѣщо и случаи, дѣто въ сѣщия тоя вѣкъ турцитѣ сѣ заставлявали нѣкои българи да воюватъ противъ враговетѣ на портата. Така, въ войната противъ Австрия и Русия (прѣзъ 1787—1792 г.) влашкиятъ господарь водѣлъ единъ отредъ отъ 18,000 души, отъ които 10,000 били турци, а 8.000 — българи и власи ²⁾.

Особено жестоко постѣпвали съ българитѣ турскитѣ военначалници. Когата отивали на походъ, тѣ позволявали на войницитѣ си да грабятъ и да опустошаватъ, защото и самата турска система на воюване е била такава, че войската трѣбало да се храни, като граби и опустошава земитѣ на неприятеля. Нѣ понеже въ България нѣмало неприятели, то турскитѣ войници грабѣли и разорявали мирнитѣ българи, които живѣли покрай пѣтищата и съ това ги заставлявали да оставятъ хубавитѣ си полета, да забѣгнатъ въ нѣкои непроходими, по-малко плодородни, нѣ затова пѣкъ сигурни мѣста и да се заселятъ въ тѣхъ ³⁾.

До колко сѣ били страшни и грозни грабежитѣ и опустошенията, които турскитѣ

¹⁾ Корнелиусъ Дришъ. 1718 г.

²⁾ Совбѣфъ. 1787 г.

³⁾ Бусбекъ. 1553 г.